

MIMRA

Medlemsblad for Lindås sogelag

Nr. 1 Oktober 1988

1. årg.

Innhold:

Formannen har ordet	s. 2
Ein Dannebrogsmann	" 4
Merkedagar	" 7
Ovtru og åtgjerd på slutten av 1800-talet	" 8
Pelsdyrnaringa på Stranda	" 10
Mølna i Sauvågen	" 14
Det kostar...	" 15
Medlemsbladet	" 16

Formannen har ordet.

Laget vårt er no inne i sitt sjuande år etter skipingsmøte på Hundvin 14. mars 1982. Arbeidet i laget har i desse åra vore spanande og utfordrane, der laget har markert seg på ymse måtar. Medlemstalet er i dag ca. 100.

Litt om arbeidet i denne tida.

Restaurering.

Det første restaureringsarbeidet laget tok på seg var restaureringa av preikestolen frå Lygra kyrkje. Stolen var frå 1775. Han var ei gáve frå Jenny og Ragnar Lygre til sogelaget. Leif Nepstad stod for restaureringsarbeidet. Preikestolen er no attende på Lygra, der Lygra sokneråd tek vare på den.

Heimefronthytta "Kåken" er nok det største arbeidet sogelaget har teke på seg. "Kåken" stod ferdig restaurert 16. juni 1985 som museum. Generalmajor Ola Littleskare stod for opninga. Illegale Presses Forening i Oslo har vore på vitjing, og kunne slå fast at dette er det største bygg som under krigen vart sett opp for illegalt arbeid i Noreg. Restaureringsarbeidet var eit samarbeid med heimevernet i Lindås, som gjorde stor innsats.

Samlingar.

Fotosamlinga tel i dag ca. 600 biletet. Arbeidet vert gjort etter dei krav som statlege sentralorgan, Sekretariatet for foto-registrering, set. Formatet er 13 x 18 cm. I samlinga er også Marie Laastad Lygre sine glasplater frå 1900 - 1920, og Bjørn West-bilete frå 1945.

Laget disponerer eit lokale i Alversund, der ein del ting er lagra, m.a. ein del landbruksreiskapar og ting frå Bjørsvik Mølle og sardinproduksjonen.

Laget har også arbeidd opp ei Bjørn West-samling. Samlinga syner eit breidt og fyldig materiale som er knytt til hendingane i MASFjordfjella.

Avisutklypp-bøker etter dr. Sellevold er også ei anna interessant samling. Dei er ei gáve frå Ole Jakob Sellevold i Arendal. Utklyppa viser ymse hendingar i bygdene våre frå 1946 til fram på syttitalet.

Laget har gjennom utstillingar desse åra vist ymse emne, der foto og ting har vore presentert.

Arbeidet i framtida må vel rettast mot å få i stand eit bygdemuseum. Tanken har vore der, og har vore framme på årsmøta. Dette må vera eit av måla å arbeida mot.

Til å gjera ting av ålmenn interesse kjende for medlemene har ein til no nytta pressa, årsmeldingar m.v.

Det er difor ei glede for meg no å kunna presentera det første medlemsbladet i laget si soge. Det er meininga å gjeva bladet ut to gonger for året.

Eg vonar bladet vert teke godt i mot, og at det vil verta til inspirasjon for sogelaget mellom medlemene.

Jan B. Thorsheim

KOMMUNESOGA FOR GAMLE LINDÅS har sogelaget framleis ein del eksemplar av Den er skiven av Karl Sjurseth i samband med 100-års jubileet for formannskapslovene (1937), men kom ut først i 1943. Boka kostar kr. 60.-, og kan kjøpast i Sparebanken Vest, Lindås eller Knarvik, eller i sogelaget.

EIN DANNEBROGSMANN.

Attfortalt etter Eilif A. Totland, som var dotterson hans Johannes J. Hoshovde d.y.

Johannes Johannesen Hoshovde d.y. (1786-1875) var den 5.te i rekka av 11 vaksne syskin på Hoshovde. Little Johans var det vanlege navnet hans i ungdomen, for han hadde ein bror som og heitte Johannes "han største"

Om little Johannes vart det sagt at han var fødd med "sigerhuva", det var ei tunn sjå som låg over hovudet på nyfødingen. Og det visste alle, at den som var fødd med slik "huva" vart sigersæl, om ein berre kunne få barnet til å eta huva. Han ville verta skotfrei, ingen blykula kunne gå gjennom skinnet.

Nærkona på Hoshovde koka "huva" så ho vart møyrr, hakka henne fint opp og stappa det ned i det vesle Barnesvelget.

Han Johannes vart ein sprek kar. Klok og snartentkt, og ein framifrå idrettsmann etter den tids målestokk. Han var flink til å symja, å springa, og ein meistar til å hoppa og å skyta. Når ei grind sperra vegen, hoppa han over.

I 1807 vart både han største Johans og han little Johans utskrivne til Det Bergenhuske Skarpskytterregiment, og dei vart begge sende til svenskegrensa og vart med i krigen 1808-09.

Little Johans kom til å stå under major Krebs, som vart merksam på denne spreke karen, og tok han til ordonans. Var det vanskeleg oppdrag, eller skulle dei lura etter kvar svenskane stod, var det Hoshovden som vart sendt

avstad. På slike oppdrag kunne nok svenskekulene nå han, men det syntet seg at dei beit ikkje på. Han kunne koma tilbake til leiren med stygge merke og byllar etter kulene, og det kunne gjera mykje vondt. Fleire slike merke bar han all sin dag, og hadde mykje vondt av dei.

Også i 1814 vart dei to brørne sendt austpå, og little Johans kom på nytt til å tena under major Krebs. Dei to vart mest som vene, noko som ikkje ofte hende mellom offiser og mannskap i den tida..

Ein gong sende majoren Hoshovden austom Aremarkelva for å luska etter om svensken var der, og kva han hadde fore. Han kom nokså nær inn på svensken. Dei kjende den skotfrie norbaggen, og sende haugevis av kuler etter han, så han vart mest svimeslegen. Så treiv dei til bajonettane, og skulle ta han. Då kom det vel med at han var rask til beins. Han sprang beint på elva, sumde og dukka, og gøynde seg så under ein elvebard. Der låg han timevis i vatnet, til svensken drog seg bort. Men han miste børsa si der.

Det var til vanleg streng straff for å missa noko av mundur eller våpen, men Hoshovden fekk vellete for si ferd.

Ein annan gong kom han uventa over ein flokk svenskar. Dei sette etter han, men ingen av dei kunne ta han i sprang. Dette var oppe i Tessavassdraget. Han sette då og på elva, og symde ut til ein liten holme. Han fekk ei haglskur av kuler etter seg, og kasta seg flat på holmen. Svensken trudde vel at han var ferdig. Dei gjekk sin veg, og då sumde han i land og tok seg fram til avdelinga si med melding om kvar fienden var..

Ein gong låg han i kamp inne i Østfold ein stad. Dei var matlause, og major Krebs sende Hoshovden til Fredrikstad etter det mest naudsynte av mat. Han for avstad med hest og kjerre. Då han nett var komne over ei bru inne i skogen, kom det ein svensk kavalleriavdeling mot han. Han svinga litt av vegen, sprette kjerra frå og velta henne. Så tok han i ein fart hesten med inn under brua. Der la han armen over augo på hesten så denne ikkje skulle sjå dei svenske hestane og bli uroleg. Då svenskane var farne forbi, Reid han tilbake til avdelinga og melde frå kvar svenskane var. Så kjørde han til Fredrikstad etter proviant, og kom tilbake neste morgen. Han hadde kjørt utan stans.

Når major Krebs, eller ein av offiserane hans, skulle på rekognosering, tok dei Hoshovden med seg. Han var så makelaus flink til å gå fort og lydlaust i skog og mark.

Ein gong i 1814 var han med Krebs på ei slik ferd ei natt. Dei høyrdde noko i skogen, og Hoshovden gjekk nærare. Det var ei svensk avdeling som skulle avstad og ta "baggen" på senga. I teten gjekk tamburen, stilt. Gjennom mørke og skodde lyste det av tromma hans. Hoshovden sikta mot tromma, og skaut tamburen. Det vart røre i svenskeflokken, og dei trekte seg attende. Men det norske kompaniet fekk besked, og kom og tok opp jakta.

Etter denne hendinga vart Hoshovden kalla fram for kompaniet, og fekk mykje skryt.

Seinare fekk han Dannebrogskorset, og vart all sin dag kalla for "Dannebrokjen".

Der stod age av "Dannebrokjen" etter han kom att frå krigen. På store høgtidsdagar skulle han bera Dannebrogskrossen på bringa til kyrkja. Men han likte ikke all glåpinga, og bar krossen under trøya. Men då vart han tilsnakka, og gjort kjendt med at det var vanvørnad mot kongen å gøyma bort krossen, og då gav han seg på det.

Etter at Hoshovden var avliden hausten 1875 vart Dannebrogskrossen sendt tilbake. Dotersonen, Eilif A. Totland, var til amtmannen med han.

I 1875 var den same Eilif på ein stor feltmanøver i Østfold. Då han kom heim att sende morfaren, "Dannebrokjen", bod etter han, og han måtte fortelja om manøveren som gjekk i dei traktene "Dannebrokjen" sjølv hadde hatt så mange eventyr. Han var no 89 år. Den gamle krigaren drog opp sjorta og viste merke på kropp og armar etter svenskekuler. På hovudet hadde han og to merke.

Merkedagar.

24. august. Barsok. Minne etter apostelen Bartholomeus, som døydde som martyr. Merket, kniv, viser til dødsmåten, men i folketradisjonen er det vorte omtydd til at no er det tid til å slakta bukkane. I mange bygder flytta dei heim frå stølen til barsok. Det vart rekna som første haustdagen.

8. september. Marimesse siare eller Vårfrue siare. Minne om jomfru Maria sin fødedag. Merket er mariakrune eller kruna hovud, og ofte ei omtolking til saks. Saksa er for å minna om at sauene skal klippast for hausten.

29. september. Mikkelsmess eller Mikkeli. Minnedagen for erkeengelen Mikael. Det var offisiell helgedag fram til 1770, og lenge etter vart det rekna som halv helg. Merket er lur eller skålvekt. Luren karakteriserer Mikael som hærforaren mot vondemaktene på dommedag, og på vekta vog han sjelene til dei døde, for å finna kva som vog tyngst, -det vonde eller det gode.

Til Mikkelsmess skulle all avling vera i hus, elles ville reven skita i høyet, sa dei i Sogn. Ein slo gjerne skrapslått til denne dagen. Buskapen skulle vera komen under tak til Mikkelsmessnatta. Jakta tok til no.

OVTRU OG ÅTGJERD PÅ SLUTTEN AV 1800-TALET.

Frå "Minneoppgåve for eldre" av Solveig Styve.

I mine besteforeldre si tid trudde dei fleste på feigd. Kattugla var feigdafugl. Var den nærsøkjen på eit hus, så var der nokon som var feige (snart kom til å døy).

Feigdafisk var det også snakk om. Ein gong fekk eg sjå at det heldt stikk. Ut på haustparten kom han bestefar frå sjøen halande på ein stor laks dei hadde fått i trollgarnet. Det var uvanleg å få laks der. Då sa han, der han stod i tunet: "Ja, i dag har eg fenge feigdafisken." Det var siste gongen han var på sjøen. Han døydde i november same året.

Der var dei som fullt og fast trudde at dei såg folk som var komne i grava. Ein gong kring 1860 var det ein mann som tok livet av seg i nabologatet. Ei tid etter stod gardsfolka og spadde kornåkeren nær ved der han hadde lete livet. Då var det at dottera på garden sa at ho såg han som hadde fare bort. Far hennar spurde dei andre om dei hadde sett noko slikt, men ingen av dei hadde sett det same som ho. Då gjekk faren bort i ein runne og skar ei piske. Med den dengde han dottera på klåre baken. Det skulle hjelpa for at ho skulle sleppa sjå slike som "gjekk heimatt" fleire gonger.

Det å sjå "sjittfoten" var og ein ufyeleg tilbør. Sjittfoten var rotne trestammar som det lyste av i mørket.

Verglimt vart kalla "nåljos" og tydde feigd.

Kledde ein på seg eit plagg med ranga ut, vart ein uheppen den dagen. Treffte ein på noko som var forma som eit kors, kom ein til å fretta

om nokon som var død. Hadde ein higst, var det nokon som snakka om deg. Fekk ein blemma på tunga, var det nokon som laug på deg. Svalde ein rangt, var ein misunt.

Det skulle vera tre kulderier om våren, erle-riæ, steindulpariæ og gaukarriæ.

Såg ein erla i bringa første gongen om våren, tydde det lukka. Snudde ho velet til vart ein ulukkeleg.

Høyrdie ein gauken i vest første gongen, vart det medgang, i aust vart det bryllup, i nord kom ein i gravferd og i sør vart det godt år.

Det å "gjera åt" for sjukdom held seg i bygda heilt fram mot århundreskiftet.

Ein gut på 5-6 ári i vestigarane hadde fått så ill ein øyreverk. Bror hans, som var i 14-års alderen, vart sendt over fjorden til ei kone for å henta "åtgjerd." Han kom til kona som kunne "gjera åt", og bar fram ærendet sitt.

Sonen hennar, som høyrdie dette, sa: "Dette må du slutta med, mor."

Ho svarde med eit sitat: "Hvo der ved at gjøre godt, og ikke gjør det, har synd derav."

Så gjekk ho ut, og vart borte ei god stund.

Då ho kom inn att, hadde ho med seg eit lite knyte. Dette fekk ærendsguten med seg. Han måtte ikkje snakka med folk på vegen heim, og han måtte ikkje gå over åker. Knytet skulle han leggja på høynet (puten), og så skulle den sjuke liggja med øyra nedpå til verken gav seg.

Og hjelpte gjorde det.

PELSDYRNÄRINGA PÅ STRANDA

Frå eit utviklingsprosjekt ved Stranda skule, ført i pennen av Einar Helland.

Etter kvart som det minka på ville pelsdyr, vart det vanskeleg å skaffa nok skinn til ein aukande etterspurnad. Det vart lønsamt å ale opp dyr i fangenskap.

På slutten av 1800-talet kom oppalet i gang. Føregangsmannen her var Charles Dalton frå Canada. Han byrja med raudrev. Seinare tok han til med sølvrev, som er ein avart av raudreven.

Sølvrevhaldet spreidde seg fort, særleg etter første verdskrig. Til Noreg kom dei første avlsdyra i 1910. Reven vart ei viktig næring hjå oss. For å vise dette tek me med nokre tal frå året 1939. Då hadde Noreg 493.000 sølvrev, 29.000 blårev og 5.000 platinarev. Vi hadde også 26.000 mink. Seinare gjekk revetalet ned, men talet på mink auka.

Det vart lønsamt for dei som kom tidleg i gang med sølvrev. Ryktet spreidde seg som ei far-sott kring landet. Det vart ein rein feber. Skal me samanlikna med noko frå vår tid, må det vera lakseoppdrett og feberen som fylgjer med.

Næringa utvikla seg, og nye reveartar kom til. Den mest kjende er vel platinareven. Dette er ein mutant av sølvreven. Første platinareven var ein hanrev. Reven, som fekk navnet Mons, kom til verda i ein revedgard i Troms. Seinare kom også blåreven til. Han er ein variant av fjellreven, men noko mindre.

Folk på Stranda kom i gang med reveoppdrett omkring året 1930. Då reiste eit par karar frå Askeland til Østerdalen og kjøpte inn revar.

Dei kom heim med sju par til ein pris av 6-7.000 kroner for paret. Dette var ein stor pengesum i ei vanskeleg tid, men meiningsvar god, det skulle verte ei god attåtnintekt.

Bak tiltaket stod eit lag på 12 interesser. Laget vart populært kalla 12-mannslaget. Dei bygde opp ein stor revedgard på Askeland og tilsette reverøktar.

Diverre viste det seg at strendingane kom seint i gang, for då første skinna skulle seljast, var prisen komme ned i underkant av 300 kroner. Det som var tenkt som attåtnæring, vart til utgift for laget. Etter nokre år vart 12-mannslaget oppløyst. Medlemmene sat att med stor gjeld og renteutgifter.

Nokre av medlemmene skipa eit nytt lag. Det fekk navnet 7-mannslaget. Drifta held såleis fram, og det gjekk betre etter kvart. Prisane vart meir stabile.

Dette førte til at fleire strendingar bygde seg revedgardar og kjøpte inn avlsdyr. Pelsdyrnæringa vart ei god attåtnintekt for mange av dei tungdrivne og bratte gardsbruks på Stranda. Talet på revedgardar kom på det meste opp i 13 her i bygda.

Desse reveigarane heldt næringa i hevd gjennom 30-åra og 40-åra, men så dabba det av etter kvart. På byrjinga av 50-talet var det slutt. Berre restar av innhegningar og reverbur står att som tause minne om svunne dagar med revedglam og revelukt.

Reven er nok ikkje helt borte, raudreven lever i fridom på Stranda no som før. Han har hiet sitt i urahol i Austberget og andre stader. Ved nattetid og på morgonkvisten legg han vegn framom husa våre, for å sjå til at alt er som det skal vere. Finn han eit lam, så seier han ikkje nei takk til variasjon i kosten.

Nei, reven er ikkje borte frå Stranda trass

PASS OG STELL AV REVEN.

Ein viktig del av revehaldet var trygge og sikre inngjerdingar, for reven er ein fridomselskar. Til å byrja med gjekk reven på jordgolv. Skit og lort vart då fjerna med ein liten spade kvar dag. Dette var tungvindt, så reven fekk seg nettinggolv. Skiten gjekk i gjennom og kunne fjernast på undersida.

Revane gjekk saman i par, og frå paring til fødsel gjekk det omlag 52 dagar. I tida kring fødselen var det svært viktig at dyra ikkje vart uroa. Revepassarane måtte då syta for at ikkje noko uvanleg og forstyrrende hende. Då kunne revemora kasta ungane sine.

Gjekk alt vel, kom dei velskapte kvelpane til verda. Det kunne vera kull på 6-7 kvelpar av sølvrev og ca. 8 kvelpar av blårev.

Reven måtte også ha god og nærande mat. Revepassarar me har snakka med, kunne fortelja at dei gav reven egg, brød, mjølk, tran og kjøt - også kvalkjøt.

Reven måtte også ha medisin-kapsling. dei måtte bruke spesielle tenger til kapslinga for ikkje å verta bitne.

Reveungane som var fødde i april/mai fekk ikkje særleg lang levetid. Dei vart pelsa alt i november/desember same året.

Somme dyr fekk leva opp, og vart brukte til avlsdyr, eller vart selde til livdyr til andre. Avlsdyra vart avliva 4-5 år gamle.

Pelsinga gjekk føre seg på den måten at reven vart slegen i svime og nakken knekt. Ein måtte vera svært varsam slik at skinnnet ikkje vart skadd med blod o.l.

Reven vart så flådd. Dei skar opp skinnet på innsida av alle fire beina. Trekte så ut rova og fekk heile skinnet av. Dette vart kalla belgflåing. Skinnet måtte vera heilt, ingen ting måtte mangla.

Skinnet vart så ranga over ei tana (fjøl). Det vart så gjort reint for feittlaget på innsida. Dette vart gjort i to vender. Først medan skinnet var heilt rått. Deretter ny reinsing på det halvtørre skinnet.

Dei ferdige skinna måtte så omsetjast. Endeleg kunne det verta litt inntekt etter alt strevet. Dette var ei spanande tid, for prisane kunne endra seg mykje på skinnauskjonane berre i løpet av ein einaste dag.

Noko av skinnproduksjonen frå Stranda vart omsett i Oslo på skinnauksjon. Noko vart sold til buntmakar i Bergen. Dei mest kjende var Brandt, Gullaksen og Rieber.

No er det slutt på slakting, pelsing og omsetning av rev på Stranda. Berre ein og annan raudrev misser skinnet sitt. Kanskje som straff for lammet han tok.

Marit Vassause var den 20. juli, og var til minne om den heilage Margareta, som døydde som martyr. Mørket for dagen var hjul, som truleg viser dødsmåten hennar. I folkeleg tradisjon vart hjulet omtolka til ei vassause. No var slåtten i full gang, og ein var redd for regn. Kom det regn den dagen ville det regna i fleire dagar, og det ville bli vanskeleg å få høyet turt.

Mølna i Sauvågen.

Fra "Ei lita bygd i ein stor krig" av Ottar Styve.

I utmarka, langt frå allfarveg, låg mølna i Sauvågen. Skulle du dit måtte du ta deg fram til fots, i båt, eller om vinteren med hest og sleda. Tung vindt for dei som dreiv, men tenleg i slike ulvetider. I Sauvågen fekk ein mala kornet, men skulle det skje på legal måte, gjorde styremaktene store innhogg i rasjoneringskorta for brød og mjøl. Hadde ein noko å "tjuv-mala," så vart dette rein netto i matfatet. Men vart slikt oppdaga, førde det til alvorlege straffetiltak både for den som styrde mølna og den som hadde kornet.

I hardaste sesongen gjekk mølna natt og dag. Dei hadde alltid noko legalt og noko illegalt korn i arbeid, då var det vanskelegare å kontrollera.

Bjarne Haukås arbeidde på mølna i krigsåra. Han fortel:

"Ei natt eg stod ved tørkehella på mølna gleid døra stilt opp, og ein mann med stor, svart hatt og kvitt skjegg steig varleg inn. Det gjekk kaldt i gjennom meg. Ein tidlegare mølnreeigar tok livet av seg her borte nokre år før, og eg kan ikkje nekta for at det var han eg først hadde i tankane når eg såg denne skapningen i døra.

Men eg kom fort over stokken, og gjekk mannen i møte. Han sa han heitte Elias Gausereide, og kom nattes tider for å høyra om han kunne få mala ein sekk korn."

Mange var det som i denne tida fann vegn til Sauvågen med kornbøre på ryggen, eller dei gleid utover langs landet i robåt med mjølsekken bak tofta. Som Terje Viken hadde dei "livsens frelse ombord."

Det var ikkje berre møln i den gamle trebygningen i Sauvågen, men og bygdesag og møbelverkstad. 5-6 mann hadde sitt arbeid der.

Møblane som dei produserte, bokreolar og treverk til lenestolar, vart frakta i robåt bort til Hjelmås, eller over isen når den låg. Av og til på ryggen gjennom utmarka. Når store vareparti skulle leverast, hende det at rutebåten tok ein avstikkar innom.

Då Gestapo tok til med sine rassia, synte dei interesse for Sauvågen. Ein gong var Gestaposkøyta på veg innover, men gjekk feil sund og vart liggjande på eit skjær. Då floa kom og berga dei ned av skjæret gjorde dei vendereis.

Den 9. november 1944 kom Gestapo. Men det er ei annan historie.

Det kostar...

Det er laurdag, og staden er Stordalen. Kona og eg slappar av etter middagen på hytta. Då bankar det på døra.

Det er formannen i sogelaget. Ein sauesankar har funne interessante ting frå krigstida, og har meldt frå til heimevernet. No skulle ein frå heimevernet saman med sogelaget leita opp tinga. Kanskje kunne enno nokre detaljar føyst til krigsminnesamlinga. Om eg ville bli med?

Klart ein blir med. Slikt skjer ikkje kvar dag. I ausande regnver klauv me, 6 menneske, i hengjande bratte lia, på leiting etter det 43 år gamle utstyret. Gjennomvåte, i regnskodde og med elendig sikt.

3 av oss gav opp etter ein times leiting. Dei andre held fram, og leitinga vart for dei kruna med hell.

8 mil å kjøra kvar veg. Laurdagen spolert.
Olympiadens spolert for den dagen.
Det kostar å vera formann i sogelaget. Det kostar å
skaffa fram nye detaljar til sogelaget sine
samlingar.
Godt at nokon har entusiasme og interesse nok til å
gjera jobben, -til glede for oss andre.

O.S.

Medlemsbladet.

Nei, MIMRA treng ikkje verta det endeleg navnet
på medlemsbladet. Kanskje du slett ikkje likar det
navnet. At du finn det krenkjande for oss alvorlege
sogeinteresserte?

Men du skal få vera med å avgjerda kva bladet skal
heita. Koma med framlegg.

Lette, fyndige framlegg til navn på bladet må vera
komne til redaksjonen seinast 15. november. Dei kan
skrivast eller ringjast inn. Redaksjonsnemnda +
formannen i sogelaget er jury, og den som vinn får
rosande omtale i neste nummer av bladet.

Og medan me snakkar om det; Sogelaget treng eit
emblem. Ta fram di kunstneriske åre og lag utkast
til emblem for Lindås sogelag. Dette framlegget
sender du formannen i sogelaget.

Og til slutt: Bladet er ope for ditt stoff og dine
meiningar. Send oss ting du meiner høver for
medlemsbladet. Få det på trykk, -til glede for oss
alle.

Neste nummer av bladet kjem i februar/mars.

Redaksjonskomite:
Ottar Styve
Arvid Hagesæter
Einar Helland

Adressa til bladet: Ottar Styve, 5164 Hjelmås

Telefon til bladet
Arb. 350555
Pr. 353302